"Kucí!" zaječel z ničeho nic kamarád Černej, do této chvíle stojící na nástupišti nevšímavě opodál dvojice zeleně oděných strašidel a študující staronový mládežnický tisk. "Kucí, mám nápad! Ohromnej, prímovej, báječnej vodvaz!! Založíme politickou stranu!" Několik okolostojících se chápavě ušklíblo a odvrátilo pohled od mladého horlivce. "Cóó?" projevili zjevné rozrušení Černého souputníci, "co blbneš, ty jelito?" "Hele, nenadávejte, jó? A radši si poslechněte, co tady píšou."

Po pár uštěpačných poznámkách o pochybné gramotnosti se Černej přece jen dostal k výkladu inspirativního novinového sloupku. Stálo v něm, že k založení nové politické strany je v současné době naší "sametově rozněžnělé" revoluce třeba pouhá muška – jeden tisíc podpisů a registrace na nějakém nejbližším ministerstvu čehokoliv (viz Černého výklad). "...a jak to tak čtu, napad mě ten báječnej a jedinečnej nápad. Založíme politickou stranu, která bude mít jeden jedinej cíl. Bude zastávat zájmy těch lidí (...jako jsme my, chtělo se mu připodotknout), který jezděj ve vlaku na černo, teda bez jízdenky –nó, chápete, né?!" Prostorem lomcující prostota myšlenky podrazila tvrdým zálesákům kolena. "A tak se v dnešní době – kdy sme se jednou provždy vypořádali s totalitní nadvládou jedný strany, vypořádáme jen to hvízdne i s totalitou kdejakýho modrýho průvodcovskýho votravy vůči ná, chudejm trampíkům."

"Ne! Zadrž! Novej politickej vůdče!" zhrozil se kamarád Mad, "jak si na takovou kravinu vůbec přišel?!" "Nech ho, ty skeptiku!" – to se do propukávající politické řeže vložil poslední ze tří zelených výtečníků – vytáhlý Pařez. "To je náhodou myšlenka jak Brno! Představ si – přijde do vagónu průvodčí, zavrčí to svoje klasický – přistoupili... a ty se už nebudeš muset rychle schovávat pod kabát, na záchod nebo sousedce pod sukni, ale hrdě zůstaneš sedět na fleku.

A až se k tobě dokolíbá, píchneš do klopy odznak strany černejch pasažérů a vodvazově prohlásíš – nemám a vodprejskni, nádhero! A von se zabalí do uší a vodtáhne, protože mu bude jasný, že je z politickýho hlediska vyřízenej, protože naše strana má v parlamentu dvacet procent křesel, zatímco ty jeho lejbristický radikálové jenom usmolenejch vosum! No to je pohádka!" – "Ježíšmarjá..." vzdechl Mad, ale jako disciplinovaná přehlasovaná menšina si nechal podle demokratických zásad svoje připomínky až na dobu, kdy oběma kolegům vystydnou hlavy.

"Potom, co sme teda zvolili ve svobodnejch volbách nový předsednictvo naší strany Černejch pasažérů... no, nevofrňuj se, Made – máš funkci pokladníka a agitátora a z titulu svý funkce koukej sehnat aspoň křupky na cestu... zbejvá jen úplný minimum – dát do kupy těch pár podpisů," rozhovořil se zbrusu nový předseda rodícího se politického giganta kamarád Černej. Při hodu korunou o předsednictví mu totiž padl vorel, což znamenalo přesvědčivé vítězství nad

Pařezem, který převzal funkci jednatele, tfuj – vlastně tajemníka ústředního výboru. "Kde jinde sehnat hlasy pro naši stranu než na dráze, a to přímo ve vlaku – komu by se taky chtělo platit tak zatraceně velký jízdný, že jo?" začal nový tajemník spřádat strategii vítězství. "Hele, Mad se žene s křupkama, vlak vjíždí do nádraží a nám nastává vážení soujezdci jedinečná historická šance založit stranu sociálního pokroku, howhg, domluvil jsem."

Vagon odpoledního vláčku si spokojeně kodrcal za svou lokomotivou a pár ospalých cestujících nemohlo v žádném případě tušit, že až sem, do těchto klidných míst, zasáhne v příštích okamžicích s rozhodnou silou bojový duch blížícího se volebního boje. Ano – a už je to tu. Dveře vagonu se zprudka rozlétají a dovnitř majestátně vstupuje transparenty ověnčená trojice mladíků. Oči cestujících se s údivem upřou na nově přišedší. "Vstupte do strany černých pasažérů!" – "Dejte se k nám, to je ono!" – "V jednotě je síla!" – to hlásají výzvy nad hlavami trojice agitátorů. Celý vagon zanechává klimbání a dychtivě očekává další vývoj událostí. Jeden z mladíků – vyložený vůdčí typ – se pouští vzápětí do svého projevu. "Vážení spolujezdci! My – strana černých pasažérů již nechceme dále snášet totalitní teror modrých příšer v uniformách průvodčích či členů tajné drážní bezpečnosti – takzvaných revizorů. Chceme žít ve svobodných a demokratických vlacích. A proto vás žádáme – dejte se k nám, odmítněte platit mrzký peníz jízdného a povzneste se na vyšší úroveň cestování, na úroveň... abych tak řekl..." – bombastické zakončení projevu visí ve vzduchu!... Když vtom se ze dvou zastrčených přídveřních čtyřsedadel počne výhrůžně zvedat parta buřičů v modrých nádražáckých uniformách. "Vy potvory!! Na co to ty lidi navádíte, cóó? Doprdele, Franto, Lojzo – poďte, rozbijem jim držky, těm všivákům jedněm... (Pozn. reportéra: vzhledem k jemnocitu čtenářů další průběh citací hrubšího zruna vynechávám...) Gró agitátorů strany černých pasažérů chvíli váhá, poté však ustupuje evidentní přesile vulgární fyzické síly (snad až příliš překotně, dokonce bych řekl nedůstojně překotně). Mafie modrých teroristů se vzápětí nato uspokojuje pocitem nahnané hrůzy, jak trojici mladých organizátorů, tak pokojnému cestujícímu obyvatelstvu, a zaujímá výchozí pozice.

"Kucí, to bylo bááječný!" rozjásal se soujezdec Mad, když se trojice agitátorů po divém běhu vlakem zalígrovala v jednom z prázdných kupé. "Co to žvaníš, vemeno?" – "Dyť to byl politickej krach!" – "Naše nádherná železniční revoluce byla potlačena již v zárodku!" rval si vlasy bývalý tajemník ústředního výboru bývalé strany černých pasažérů. "Neblbněte, nevzdávejte to – vždyť teprve teď to začíná mít ten správnej šmrnc!" "Politický blázne – vše je ztraceno!" hořce zalkal soujezdec – tedy teď už opět kamarád Černej, "snaž se sám!" "A taky že budu!" rozpálil se do běla v naivní revoluční touze pokladník a agitátor již nikdy nevzniknuvší politické strany... a vypálil z kupé.

Do cílové stanice chybělo už jen pět minut jízdy. Černej i Pařez si pomalu začínali dělat starosti, zda Mad ve zdraví přežil svou "černopasažérskou" misi, když vtom se neochotně otevřely dveře v kupé. Na prahu stál usměvavý Mad. Měl zjevně výbornou náladu. "Kucí, tak jsem měl přece jen štěstíčko. Získal sem dalšího člena do naší fantastický strany!" "Jenom jednoho? Za takovou dobu?" uchechtl se Černej. "No, moc se neškleb, počkej až ji poznáš... menuje se Fany!" Ženské stvoření, jež vstoupilo do kupé za Madem zahrozilo probouráním dveřního otvoru objemem svého bujného poprsí. "Fanynka!" vzdychla v onen okamžik roztoužená srdce obou politických pracovníků...

(Pozn. reportéra č. 2 – Po všeobecném seznámení s Fanynkou, dcerou výpravčího, bylo – bohužel? – od znovuzaložení strany černých pasažérů jednomyslně upuštěno.) _____

_____

Karel Koliáš – Mad

Trapsavec 1990
3. místo v kategorii Próza nad 23 let